

MINDÉTIG

DANYI MAGDOLNA

Mészöly Miklósnak

Ha itt csak rólam van szó, ám legyen. Minden azzá lesz úgyis, amivé lennie kell. És nincs kedvem menteni a menthetőt. Mert nem öröm, hogy hajunknál fogva, mint ama jó bolond... Nevettük is! De hallgatni se. És nem épp a szeretet miatt. De hát miféle bölcsességért rékozolni el, mi néha még oly eleven, hogy bukfencet vet a jég hátán is, délidőben, fél órára, ha kisüt a nap... Miről beszélek már megint! És nem vitatkozom. Ám olykor, lásd, mégis csodákba ütközünk, és nem csodálkozunk, holott... Mint régi mesterek a párolt aranyat, fogunkkal mérjük, mit elgondolni se lehet, ha valóban lenne... Venyigéből — a holnapot?! Mert a mérés átkos szenvedélyéről, erről se, lásd, nem lehet lemondani... Ó kapzsi mindenem! hiába itt az intelem. Feldobjuk még a csillagok felé, s nézünk utána, a járdán mint gurul, és kuncogunk, mint kinek nincs jobb dolga, nem is volt soha, hogy belegörbülünk, mint az „s” betű! S én azt hiszem, meghalni is csak így, kuncogva és görbén, mindétig tanácstalanul.